

การเปิดเผยและการดลใจ

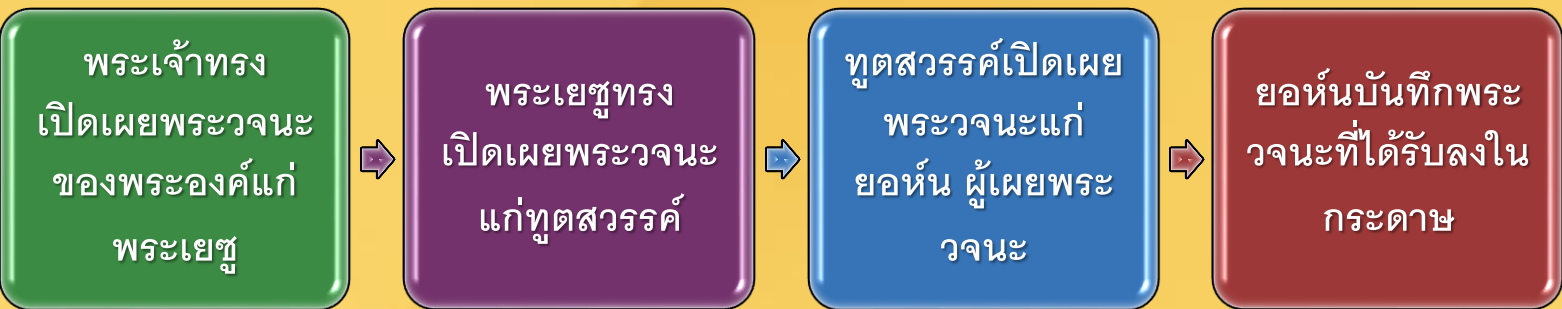

Lesson 5 for
October 31,
2026

“วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์ที่พระเจ้าประทาน
แก่พระองค์ เพื่อสำแดงต่อบรรดาผู้รับใช้ของ
พระองค์เกี่ยวกับสิ่งที่จะต้องเกิดขึ้นในเร็วๆ นี้
และพระองค์ทรงใช้ทูตสวรรค์ไปแจ้งกับยอห์น
ผู้รับใช้ของพระองค์ ยอห์นเป็นพยานให้กับ
พระวาทะของพระเจ้าและให้กับคำพยานของ
พระเยซูคริสต์ คือทุกสิ่งที่ท่านเห็น”
(วิวรณ์ 1:1-2)

วิวรณ์ 1:1-2 นี่คือนตัวอย่างหนึ่งที่แสดงให้เห็นว่าพระเจ้าทรงเปิดเผยพระวจนะของพระองค์แก่เราผ่านทางผู้เผยพระวจนะ:

แต่วิธีเดียวที่พระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์เองแก่ผู้เผยพระวจนะ และไม่ใช่เพียงวิธีเดียวที่พระวจนะของพระเจ้าถูกถ่ายทอดผ่านทางพวกเขา เราจะศึกษาถึงวิธีต่างๆ ที่พระเจ้าทรงเปิดเผยพระองค์เองแก่ผู้เผยพระวจนะและทรงดลใจพวกเขา

การเปิดเผยและการดลใจ:

การเปิดเผยทั่วไปและการเปิดเผยเฉพาะเจาะจง

กระบวนการของการดลใจ

ประเภทของการสื่อสารของผู้เผยพระวจนะ:

ข่าวสารจากการเล่าโดยตรง

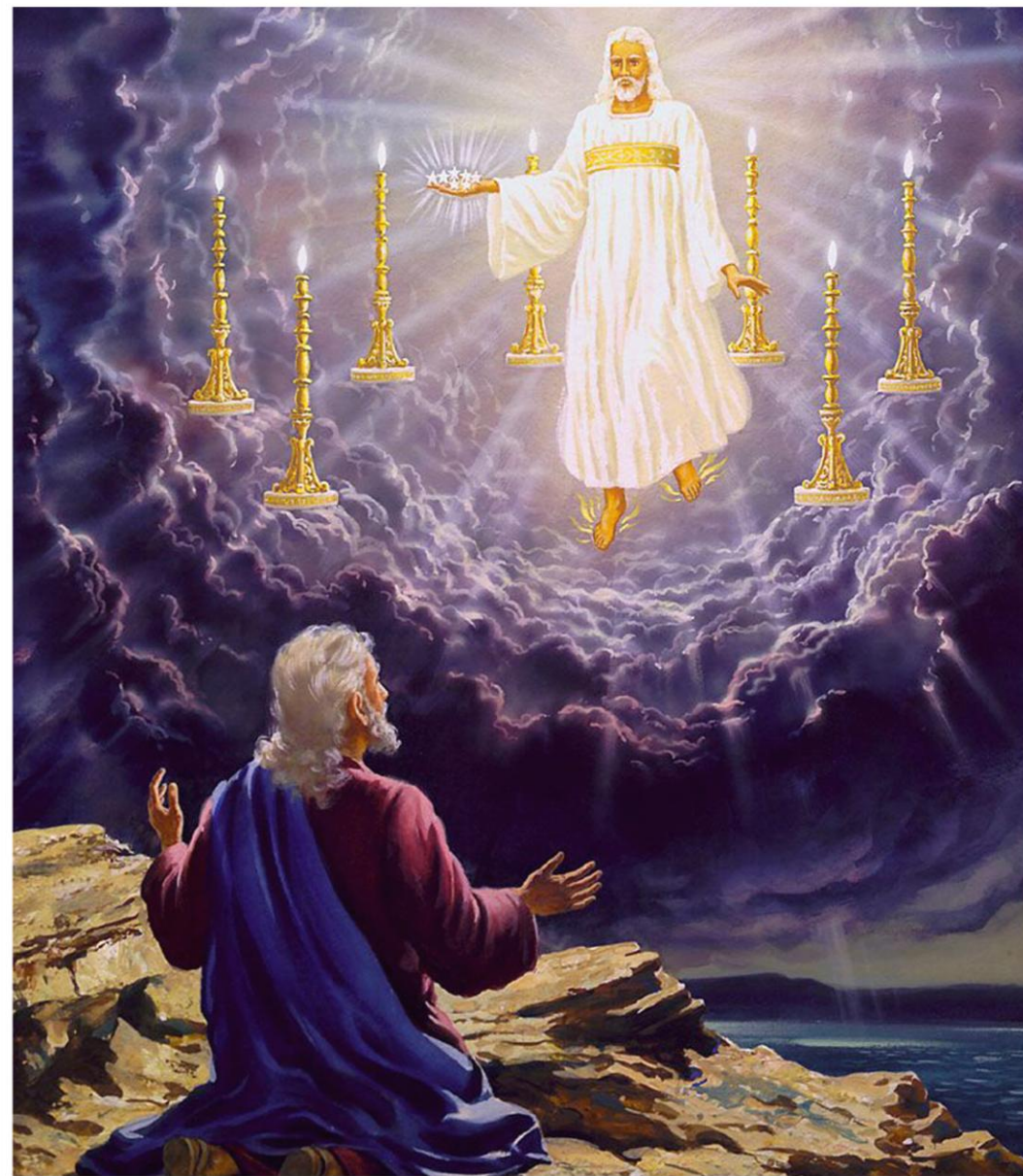
ข่าวสารผ่านการเขียน

ผ่านการแสดง, สัญลักษณ์, คำอุปมา

การเปิดเผยและการดลใจ

การเปิดเผยโดยทั่วไปและการเปิดเผยอย่างเฉพาะเจาะจง

“ท้องฟ้าประกาศพระสิริของพระเจ้า และพื้นฟ้าสำแดงผลงาน
แห่งพระหัตถ์ของพระองค์ (สดุดี 19:1)”

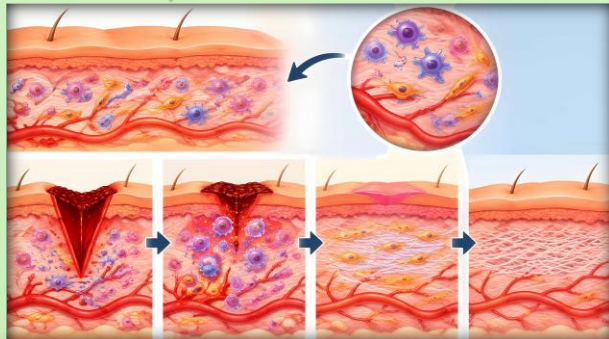
“พระองค์ตรัสว่า “จงฟังถ้อยคำของเรา ถ้าจะมีผู้เผยพระวจนะขึ้นในพวก
เจ้า เรา ยำห้เวห์จะสำแดงตัวต่อคนนั้นเป็นนิมิต เราจะพูดกับเขาทางฝัน”
(กัณดารวิถี 12:6)

เปาโลกล่าวว่าผู้ที่ปฏิเสธการมีอยู่ของพระเจ้าจะ “ไม่มีข้อแก้ตัว” เพราะธรรมชาติเปิดเผย
ให้เห็น “คุณลักษณะที่มองไม่เห็นของพระองค์... ทั้งฤทธานุภาพนิรันดร์และความเป็น
พระเจ้าของพระองค์” (โรม 1:20; สดุดี 19:1)

เราสามารถเห็นได้ว่าพระเจ้าทรงทราบล่วงหน้าถึงการเข้ามาของบาป ผ่านทางกลไกการ
ฟื้นฟูที่พระองค์ทรงใส่ไว้ในสิ่งมีชีวิต เมื่อเราได้รับบาดเจ็บ ร่างกายจะมีกลไกที่ทำงาน
เพื่อปิดบาดแผลและสร้างเนื้อเยื่อขึ้นมาใหม่ ซึ่งกลไกเหล่านี้มีอยู่แล้วก่อนที่จะเกิดการ
บาดเจ็บขึ้นเสียอีก!

ทว่านับตั้งแต่การตกในบาปของอาดัมและเอวา ธรรมชาติก็ได้รับผลกระทบจากบาปด้วย
เช่นกัน (เช่น การที่สัตว์ล่ากันเอง หรือเหตุการณ์แผ่นดินไหว เป็นต้น)

ด้วยเหตุนี้ พระเจ้าจึงทรงใช้วิธีที่ชัดเจนยิ่งขึ้นในการ
เปิดเผยพระองค์เอง นั่นคือการเปิดเผยพิเศษผ่านทาง
เหล่าผู้เผยพระวจนะและพระเยซูคริสต์ ดังที่บันทึกไว้ใน
พระคัมภีร์ ซึ่งเป็นพระวจนะของพระเจ้า (ฮีบรู 1:1-2)

กระบวนการของการดลใจ

“พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การแก้ไขสิ่งผิด และการอบรมในความชอบธรรม” (2ทิโมธี. 3:16)

เป็นเวลาหลายศตวรรษที่พระราชาธิและพระดำรัสของพระเจ้าได้รับการถ่ายทอดผ่านการบอกเล่าปากต่อปาก จนกระทั่งพระเจ้าทรงดลใจให้โมเสสบันทึกเหตุการณ์และถ้อยคำเหล่านั้นไว้เป็นลายลักษณ์อักษร

นับแต่นั้นเป็นต้นมา พระดำรัสที่พระเจ้าทรงประสงค์จะอนุรักษ์ไว้ก็ถูกบันทึกโดยบุคคลที่ได้รับการ “ดลใจ” กล่าวคือ เป็นผู้ที่ได้รับการทรงนำโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ (2 เปโตร 1:21) สิ่งนี้ทำให้พระคัมภีร์เป็นหนังสือที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว เพราะบรรจุไว้ด้วยการเปิดเผยจากพระเจ้าอย่างครบถ้วนสมบูรณ์

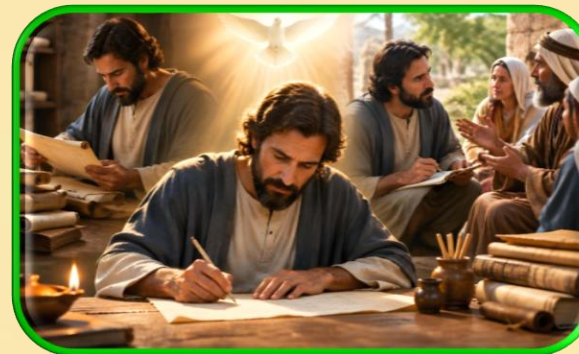
กระบวนการดลใจนี้เกิดขึ้นในลักษณะใดบ้าง?

ผ่านทางนิมิตและความฝัน
(กัณดารวิถี 12:6)

ผ่านทางประสบการณ์ส่วนตัว (1
ยอห์น 1:3)

ผ่านทาง การค้นคว้าทาง
ประวัติศาสตร์ (ลูกา 1:3)

ผ่านทาง การดลใจโดยตรงจาก
พระเจ้า (2 เปโตร 1:21)

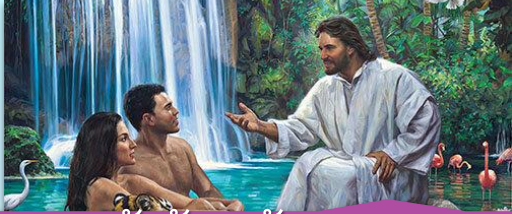

ประเภทของการสื่อสารของ
ผู้เผยพระวจนะ

ข่าวสารผ่านการเล่าขานโดยตรง

“แล้วพระองค์ทรงให้คนเลวีประจำอยู่ในพระนิเวศของพระยาห์เวห์ โดยถือฉาบ พิณใหญ่ และพิณเขาคู่ ตามบัญญัติของดาวิด ของกาดผู้ทำนายของพระราชา และของนาถันผู้เผยพระวจนะ เพราะว่าบัญญัตินี้มาจากพระยาห์เวห์ผ่านบรรดาผู้เผยพระวจนะของพระองค์” (2พงศาวดาร 29:25)

พระเจ้าได้ตรัสโดยตรงกับมนุษย์ใน 4 โอกาส ดังนี้:

ตรัสกับอาดัมและเอวา
(ปฐมกาล 2:16-17)

ตรัสในขณะประทานบัญญัติ 10 ประการ
(เฉลยธรรมบัญญัติ 4:12)

ตรัสในเหตุการณ์ที่พระเยซูทรงรับ
บัพติศมา (มัทธิว 3:17)

ตรัสในเหตุการณ์ที่พระเยซูทรง
จำแลงพระกาย (มาระโก 9:7)

ในส่วนของบรรดาผู้เผยพระวจนะ พวกเขาได้ถ่ายทอดพระดำรัสของพระเจ้าด้วยวาจา โดยกล่าวอย่างชัดเจนว่า “พระยาห์เวห์ตรัสดังนี้” (ผู้วินิจฉัย 6:8) ข้อความเหล่านี้—เช่นในกรณีของโนอาห์—ไม่ได้ถูกบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรเสมอไป

เราทราบถ้อยคำของผู้เผยพระวจนะหลายท่านผ่านทางงานเขียนของผู้อื่น แต่ถ้อยคำเหล่านั้นก็มีอำนาจเช่นเดียวกับข้อความของผู้เผยพระวจนะที่ได้บันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร ตัวอย่างเช่น นาธาน เอลียาห์ เอลีชา และยอห์นผู้ให้บัพติศมา

ข่าวสารผ่านการเขียน

“พระยาห์เวห์ตรัสกับโมเสสว่า “จงเขียนข้อความต่อไปนี้ลงในหนังสือเพื่อเตือนความจำ” (อพยพ. 17:14 a)

เหตุผลประการใดบ้างที่ทำให้พระเจ้าทรงตัดสินใจบันทึกพระดำรัสของพระองค์ไว้เป็นลายลักษณ์อักษร?

➤ เพื่อจดจำเหตุการณ์ต่าง ๆ (อพยพ 17:14)

➤ เพื่อสั่งสอนเรา (ปัญญาจารย์ 12:10)

➤ เพื่อเชิญชวนให้เรากลับใจใหม่ (เยเรมีย์ 36:2-3)

➤ เพื่อมอบแบบอย่างให้เราปฏิบัติตามหรือหลีกเลี่ยง (1 โครินธ์ 10:11)

➤ เพื่อให้เราได้ล่วงรู้ถึงเหตุการณ์ในอนาคต (วิวรณ์ 1:19)

ในพระคัมภีร์ บรรดาผู้เผยพระวจนะได้ถ่ายทอดปฏิกิริยาตอบสนองของตนเองในฐานะมนุษย์ รวมถึงปฏิกิริยาของผู้คนอื่น ๆ เอาไว้ด้วย พระคัมภีร์ประกอบไปด้วยบทกวี บันทึกทางประวัติศาสตร์ และคำเทศนาที่ถูกจดบันทึกไว้ บางส่วนยังรวมถึงถ้อยคำที่ยกมาจากนักเขียนที่ไม่ได้อยู่ในพระคัมภีร์ หรือพระราชาชนกของกษัตริย์ต่างชาติ

อย่างไรก็ตาม การได้รับการดลใจในพระคัมภีร์นั้นไม่มีระดับที่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะเป็นการบันทึกคำเทศนา เหตุการณ์ต่าง ๆ หรือคำพยากรณ์ ทั้งหมดล้วนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และถ่ายทอดพระดำรัสของพระองค์มาถึงเราอย่างเชื่อถือตรงตลอดช่วงเวลาที่ผ่านมา (2 ทิโมธี 3:16-17)

การแสดง, สัญลักษณ์, คำอุปมา

“เราพูดกับบรรดาผู้เผยพระวจนะ และเราเองให้เกิดนิมิตมากขึ้น และให้อุปมาโดยทางผู้เผยพระวจนะ”

(โฮเซยา. 12:10)

นอกจากบันทึกทางประวัติศาสตร์ คำคม บทกวี หรือสุนทรพจน์แล้ว พระคัมภีร์ยังบรรจุข้อความมากมายที่ถ่ายทอดผ่านการแสดง สัญลักษณ์ และคำอุปมาอุปไมย

เอเสเคียล 4:1-8 พระเจ้าทรงให้เอเสเคียลสร้างแบบจำลองกรุงเยรูซาเล็มขึ้น เพื่อเป็นภาพแทนเหตุการณ์การล้อมเมืองและการล่มสลายของเมืองนั้น

โฮเซยา 1:2-9 พระเจ้าทรงบัญชาให้โฮเซยาแต่งงานกับหญิงผู้ล่วงประเวณี เพื่อเป็นภาพสะท้อนถึงการไม่ซื่อสัตย์ของอิสราเอล

1 พงศกัศัตริย์ 20:37-42 ผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งขอให้เพื่อนผู้เผยพระวจนะอีกคนหนึ่งตีตนเอง และสร้างทำเป็นได้รับบาดเจ็บจากการสู้รบ เพื่อตักเตือนอาหับถึงบาปที่ได้กระทำลงไป

เยเรมีย์ 13:1-11 ตามพระบัญชาของพระเจ้า เยเรมีย์ได้ซื้อเข็มขัดเส้นหนึ่งมาแล้วนำไปซ่อนไว้ ต่อมาพระเจ้าทรงบอกให้เขากลับไปนำเข็มขัดนั้นออกมา เพื่อแสดงให้เห็นถึงสภาพทางศีลธรรมของกรุงเยรูซาเล็ม

การละคร

การแสดง, สัญลักษณ์, คำอุปมา

สัญลักษณ์

อพยพ 25:8 — เหล่าปุโรหิต สถานนมัสการ และพิธีการต่าง ๆ ในนั้น เป็นสัญลักษณ์ที่อธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับแผนการแห่งการไถ่

วิวรณ์ 13:2 — หนังสือดาเนียลและวิวรณ์ใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ (เช่น สัตว์ร้าย เขา ฯลฯ) เพื่อสื่อถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจริงในประวัติศาสตร์

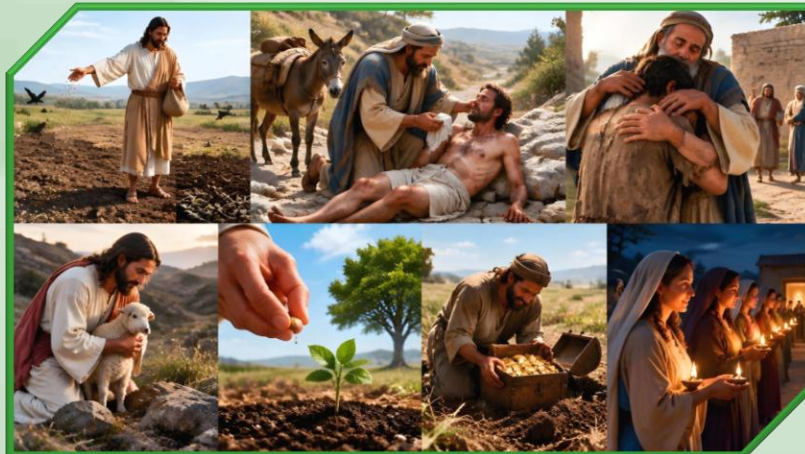
ยอห์น 15:1 — พระเยซูทรงใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ เพื่ออธิบายพันธกิจของพระองค์เอง เช่น ความสว่าง เถาองุ่น ผู้เลี้ยงแกะที่ดี ฯลฯ

คำอุปมา

อิสยาห์ 5:1-7 — บรรดาผู้เผยพระวจนะใช้คำอุปมาเพื่อเตือนให้ผู้คนหันกลับมาพิจารณาสภาพฝ่ายวิญญาณของตนเอง

มัทธิว 13:5 — พระเยซูทรงใช้คำอุปมามากมายในการสั่งสอนความจริงฝ่ายวิญญาณ

“พระคัมภีร์เปิดเผยความจริงด้วยความเรียบง่ายและเหมาะสมอย่างยิ่งกับความ
ต้องการและความปรารถนาของจิตใจมนุษย์ ซึ่งสร้างความประหลาดใจและดึงดูดใจ
ได้แม้กระทั่งผู้ที่มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดที่สุด ในขณะที่เดียวกันก็ช่วยให้ผู้ที่ต่ำต้อย
ที่สุดและขาดการศึกษา ก็สามารถมองเห็นหนทางแห่งความรอดได้ [...] ด้วยเหตุนี้
แผนการแห่งการไถ่จึงถูกเปิดเผยต่อเรา เพื่อให้ทุกคนได้เห็นขั้นตอนที่ตนควรปฏิบัติ
ในการกลับใจใหม่ต่อพระเจ้า และการมีความเชื่อในองค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเรา
เพื่อที่จะได้รับความรอดตามวิถีทางที่พระเจ้าทรงกำหนดไว้ [...] ยิ่งบุคคลใดศึกษา
พระคัมภีร์มากเท่าไร เขาก็ยิ่งมั่นใจมากขึ้นเท่านั้นว่าพระคัมภีร์คือพระวจนะของพระ
เจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ และเหตุผลของมนุษย์ย่อมยอมสยบลงต่อความยิ่งใหญ่แห่งการ
เปิดเผยจากพระเจ้า”

ภาคผนวก: การเปิดเผย และการดลใจของเอลเลน จี ไวท์

เอลเลน ไวท์ ได้รับการดลใจจากพระเจ้า งานเขียน ชีวิต และพันธกิจของเธอเป็นสิ่งที่บ่งชี้ว่าเธอเป็นผู้เผยพระวจนะที่แท้จริง เธอได้รับการดลใจในลักษณะเดียวกับเหล่าผู้เผยพระวจนะในพระคัมภีร์ แม้ว่าเธอจะไม่เคยถือว่างานเขียนของเธอมีสถานะเท่าเทียมกับพระคัมภีร์ก็ตาม เธอถือว่าพระคัมภีร์เป็นพระวจนะของพระเจ้าที่มีอำนาจสูงสุดและปราศจากความผิดพลาดเสมอมา

เธอเข้าใจว่ากระบวนการดลใจนั้นเกี่ยวข้องกับการปฏิสัมพันธ์ระหว่างฝ่ายพระเจ้าและฝ่ายมนุษย์ พระเจ้าทรงสื่อสารข่าวสารของพระองค์ จากนั้นผู้เผยพระวจนะจึงถ่ายทอดคำสั่งจากพระเจ้าออกมาโดยใช้ถ้อยคำของตนเอง เธอเข้าใจว่าการดลใจจากพระเจ้าที่ส่งผลต่อความคิดของมนุษย์นั้น เปรียบเสมือนการหลอมรวมกันระหว่างการเปิดเผยจากพระเจ้าและประสบการณ์ของมนุษย์

เธอชี้ให้เห็นว่า ไม่ใช่ทุกประสบการณ์หรือทุกถ้อยคำที่เธอถ่ายทอดออกมาจะเป็นสิ่งที่ได้รับการดลใจ ดังนั้น จึงเป็นเรื่องสำคัญที่ต้องตระหนักถึงความแตกต่างนี้ในขณะที่อ่านหรือศึกษาผลงานและประสบการณ์ของเธอ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในส่วนที่เป็นจดหมายโต้ตอบและบันทึกส่วนตัวต่างๆ

